

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 25Cpr/7/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714200155
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Michaela Priesolová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2018:3714200155.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Mgr. Michaelou Priesolovou, v právnej veci žalobcu: S.. K. Q., R.. XX.XX.XXXX, T. D. H. XX, XXX XX Ž., Š. V. I., právne zastúpená: Advokátskou kanceláriou JUDr. Tatiana Polková, so sídlom Na Priekope č. 174/13, proti žalovaným v rade 1/ Okresný súd Žilina, so sídlom Ul. Orolská 3, 010 01 Žilina, v rade 2/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 814 90 Bratislava, o doplatenie funkčného platu s príslušenstvom, takto

rozhodol:

rozhodol:

I. Súd konanie voči žalovanému v rade 2/ **z a s t a v u j e**.

II. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému v rade 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu.

III. Žalovaný v rade 1/ je povinný zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 315,69 Eur od 16.02.2011 do 11.07.2014, vo výške 9% ročne zo sumy 300,41 Eur od 16.03.2011 do 11.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 301,51 Eur od 16.04.2011 do 11.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 314,81 Eur od 16.05.2011 do 11.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 570,52 Eur od 16.06.2011 do 11.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 287,29 Eur od 16.07.2011 do 11.07.2014 a vo výške 9 % ročne zo sumy 294,16 Eur od 16.08.2011 do 11.07.2014, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalovaný v rade 1/ je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu Okresnému súdu Považská Bystrica dňa 9.1.2014 a následne postúpenú Okresnému súdu Žilina dňa 2.4.2014 sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovaným v rade 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť jej spoločne a nerozdielne sumu 315,69 € s úrokom z omeškania 9 % ročne z tejto sumy od 16.02.2011 do zaplataenia, sumu 300,41 € s úrokom z omeškania 9 % ročne z tejto sumy od 16.03.2011 do zaplataenia, sumu 301,51 € s úrokom z omeškania 9,25 % ročne z tejto sumy od 16.04.2011 do zaplataenia, sumu 314,81 € s úrokom z omeškania 9,25 % ročne z tejto sumy od 16.05.2011 do zaplataenia, sumu 570,52 € s úrokom z omeškania 9,25 % ročne z tejto sumy od 16.06.2011 do zaplataenia, sumu 287,29 € s úrokom z omeškania 9,5 % ročne z tejto sumy od 16.07.2011 do zaplataenia, sumu 294,16 € s úrokom z omeškania 9,5 % ročne z tejto sumy od 16.08.2011 do zaplataenia a trovy konania.

2. Na odôvodnenie uplatneného nároku žalobkyňa uviedla, že je sudkyňou pridelenou na výkon funkcie sudcu na Okresný súd Žilina s právom na plat za podmienok upravených v 7. hlave zákona č. 385/2000

Z.z. v znení neskorších predpisov. Oznámením o výške a zložení funkčného platu č. 1SprO/40/11 zo dňa 18.1.2011, bol žalobkyni určený funkčný plat od 1.1.2011 vo výške 2.181,- Eur. Podľa oznámenia o výške a zložení funkčného platu č. 1SprO/298/11 z 12.4.2011 bol žalobkyni určený funkčný plat od 1.1.2011 vo výške 2.252,20 Eur. Žalobkyni bolo následne doručené oznámenie o výške a zložení platu č. 1SprO/669/11 zo dňa 17.8.2011, podľa ktorého patrí žalobkyni od 26.7.2011 funkčný plat vo výške 2.523,40 Eur. Za obdobie prvých siedmich mesiacov roka 2011 tak došlo k zníženiu platu sudcu bez splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 84 zákona o sudcoch. Podľa § 84 Zákona č. 385/2000 Z.z., znížiť funkčný plat sudcovi možno len na základe právoplatného rozhodnutia disciplinárneho súdu. Žalobkyni nebolo uložené rozhodnutím disciplinárneho súdu žiadne disciplinárne opatrenie, ktoré by odôvodňovalo zníženie jej funkčného platu. Platový dekrét z januára 2011 odkazuje na ustanovenie zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich bez špecifikácií konkrétnych zákonných ustanovení a na ust. § 2 ods. 1 a § 29g ods. 1 zákona č. 500/2010 Z.z. z 2.12.2010, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov. Žalobkyňa poukázala na ust. § 2 ods. 1 veta prvá Zákona o platových pomeroch poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, z výkladu ktorého vyplýva, že základom výpočtu platu poslanca a rovnako sudcu pre rok 2011 je priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za rok 2010. Štatistický úrad Slovenskej republiky ku dňu vydania platobného dekrétu neoznámil priemernú nominálnu mesačnú mzdu zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky na rok 2010. Z uvedeného vyplýva, že neexistoval základ pre výpočet základného platu sudcu s účinnosťou od 01.01.2011. Výpočet základného platu z inej priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky je v rozpore s § 2 ods. 1 veta prvá Zákona o platových pomeroch, a preto je nezákonný. Ustanovenia Zákona o platových pomeroch, ktoré sa vzťahujú na platové pomery sudcov k 01.01.2011, sú v rozpore s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní Ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2. a 5. Ústavy a zákonom. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. PL ÚS 99/2011-27 z 22.06.2011 bola pozastavená účinnosť zákonných ustanovení, podľa ktorých bol vypočítaný funkčný plat žalobkyne za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011. Priamou reakciou na uznesenie Ústavného súdu je platový dekrét z augusta 2011. Žalobkyňa poukázala na to, že historicky prvou ústavnou zárukou nezávislosti sudcov sa stala ochrana ich odmeňovania za prácu. Z aspektu porovnávacieho ústavného práva žalobkyňa poukazuje na čl. III. ods. 1. Ústavy USA schválenej 17.septembra 1787, ktorým sa sudcom zaručilo nielen právo na pravidelné vyplácanie odmeny, ale tiež dostali ústavnú záruku, že ich príjem sa počas trvania úradu nebude znižovať. Princíp nezávislého súdnictva je jedným z podstatných náležitostí demokratického právneho štátu (čl. 1. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Žalobkyňa ďalej poukázala na ust. § 87 ods. 1 Zákona o sudcov, v zmysle ktorého platové náležitosti sudcu podľa tohto zákona, pokiaľ nie je ustanovené inak, sú splatné pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do 15.dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Ďalej žalobkyňa poukázala na ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. K otázke pasívnej legitímácie žalobkyňa uviedla, že Okresný súd Žilina je síce subjektom, ktorý žalobkyni vypláca plat, ale podľa § 64 ods. 5 Zákona č. 385/2000 Z.z., zodpovedá štát za uspokojenie platových pomerov sudcu. Žalovaní v rade 1/ a 2/ sú v omeškaní s riadnym vyplatením funkčného platu prvýkrát od 16.02.2011. Okrem toho žalobkyňa upozornila na skutočnosť, že súčasťou uplatneného nároku je aj rozdiel vo výške príplatku za pracovnú pohotovosť v období od 1/2011 do 7/2011 vrátane a príplatok k náhrade príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti od 23.2.2011 do 4.3.2011.

3. Dňa 10.3.2014 doručil vyjadrenie k žalobe žalovaný v rade 1/ (č.l. 15 a nasledovne), t.j. Okresný súd Žilina. Vo vyjadrení udáva, že pri určovaní funkčného platu vychádzal z platných právnych predpisov. Zároveň uviedol, že s ohľadom na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 11.12.2013, ktorým rozhodol vo veci PL. ÚS 99/2011, že ust. § 2 ods. 1 v časti "znížená podľa ods. 2" § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 a § 29g ods. 4, 8 a 9 Zákona č. 120/1993 Z.z., nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, považuje základ nároku žalobkyne za opodstatnený. Avšak uviedol, že v prípade, ak súd vyhovie žalobe, žiadal, aby súd nezaviazal žalovaného v rade 1/ na náhradu trov konania, nakoľko žalovaný v rade 1/ nezavinil začatie konania, pretože bol povinný postupovať v zmysle platných právnych predpisov a nemohol ovplyvniť danú situáciu. Žalovaný v rade 1/ nemá priamy ani nepriamy vplyv na tvorbu právnych predpisov a teda žalovaný v rade 1/ nezavinil ani nesúlad zákonných ustanovení, pričom prípadný nesúlad môže vysloviť len Ústavný súd SR. Zároveň upozornil, že žalovaný v rade 1/ nemá ani reálnu možnosť vyplatiť žalovanú sumu bez žalovaného v rade 2/, nakoľko vyplateniu žalovanej sumy musí predchádzať poukázanie takých finančných prostriedkov práve žalovaným v rade 2/ žalovanému

v rade 1/. Bez tohto poukázania žalovaný v rade 1/ nemôže zrealizovať vyplatenie doplatku funkčného platu. Na základe uvedeného žiadal žalovaný v rade 1/ rozhodnúť o trovách konania v zmysle § 150 O.s.p. (v súčasnosti § 257 CSP, /pozn. súdu/).

4. Žalovaný v rade 2/ v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 24.3.2014 (č.l. 17 a nasledovne spisu) uviedol, že v danom štádiu konania nevyplýva, že by žalobkyňa uhradila súdny poplatok, preto má žalovaný v rade 2/ za to, že bude potrebné, aby súd žalobkyňu vyzval na uhradenie súdneho poplatku a v prípade jeho nezaplatenia, aby súd konanie zastavil. V nadväznosti na vytýkanú procesnú vadu žalovaný v rade 2/ sa k meritu veci v tomto štádiu konania nevyjadril. Okrem toho však vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti v zmysle § 84 O.s.p., nakoľko miestne príslušným súdom podľa názoru žalovaného v rade 2/ a citovaného zákonného ustanovenia je Okresný súd Žilina, keďže v obvode tohto súdu má sídlo žalovaný v rade 1/.

5. Písomným podaním doručeným súdu dňa 8.8.2014 (č.l. 32 spisu) žalobkyňa oznámila súdu, že žalovaný v rade 1/ Okresný súd Žilina dňa 11.07.2014 uhradil žalobkyni doplatok mzdy za rok 2011, a navrhol, aby súd pripustil zmenu žalobného petitu tak, že žalovaní Krajský súd v Žiline a Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky sú povinní solidárne zaplatiť žalobkyni JUDr. Monike Liptáčkovej, nar. 23.11.1972 úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 315,69 EUR od 16.2.2011 do 11.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 304,41 EUR od 16.3.2011 do 11.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 301,51 EUR od 16.4.2011 do 11.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 314,81 EUR od 16.5.2011 do 11.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 571,52 EUR od 16.6.2011 do 11.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 287,29 EUR od 16.7.2011 do 11.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 294,16 EUR od 16.8.2011 do 11.7.2014, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti zoberala žalobkyňa svoj žalobný návrh späť a žiadala konanie zastaviť.

6. V nadväznosti na dispozitívne úkony žalobkyne súd uznesením sp.zn. 25cpr/7/2014-60 zo dňa 7.7.2015 pripustil zmenu návrhu navrhovanú žalobkyňou v písomnom podaní zo dňa 8.8.2014 a zároveň rozhodol o zastavení konania v časti o zaplatenie istiny vo výške 2.384,39 Eur.

7. Písomným podaním doručeným súdu dňa 23.1.2018 (č.l. 71 spisu) žalobkyňa na výzvu súdu zo dňa 5.1.2018 oznámila, že na podanej žalobe trvá. Zároveň žalobkyňa poukázala na právny názor vyjadrený v rozhodnutiach odvolacích súdov, a to Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6CoPr/9/2016 zo dňa 31.5.2017, sp.zn. 10CoPr/8/2016 z 27.10.2016 a Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6CoPr/8/2016 z 29.6.2017, týkajúci sa pasívnej legitímácie žalovaného v rade 2/ a žalobu voči žalovanému v rade 2/ zoberala späť. V uvedenom podaní sa žalobkyňa vyjadrila k hmotnoprávnym účinkom nálezu Ústavného súdu a poukázala na zjednocujúce uznesenie Ústavného súdu SR č.k. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006, v zmysle ktorého hmotnoprávnej účinky nálezu ústavného súdu a o nesúlade právnym predpisov v prípadoch, ktoré do momentu uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne skončené neboli, nastávajú pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Žalobkyňa zdôraznila, že ak bola žaloba podaná v čase, keď platila konkrétna hmotnoprávna úprava, na základe ktorej bol žalobkyni vyplácaný funkčný plat a súdne konanie nebolo vo chvíli uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov o nesúlade tejto právnej úpravy právoplatne skončené, pričom v priebehu súdneho konania došlo k uverejneniu nálezu ústavného súdu, takýto nálezu ústavného súdu spôsobí, že takýto hmotnoprávny právny predpis nie je možné ďalej v súdnom konaní použiť a hľadá sa naň ako keby ani nebol prijatý, t.j. má účinky ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky prejavia ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu, potom a fortiori musí tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia nálezu o nesúlade. Opačný výklad by bol podľa žalobcu priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. Uvedené žiadala žalobkyňa aplikovať aj na prípad žalobkyňou uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu. K uvedenému podaniu žalobkyňa doložila rozhodnutia iných súdov v sporoch s obdobným predmetom konania.

8. Dňa 2.2.2018 doručil žalovaný v rade 1/ súdu ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní dňa 26.3.2018 a vyjadrenie k podaniam žalobkyne (č.l. 92). Žalovaný v rade 1/ v podaní uviedol, že vo veci nikdy nebolo vydané zjednocujúce stanovisko NS SR ani rozhodnutia súdov vo vzťahu k úrokom z omeškania nie sú jednotné. Pozornosť súdu upriamil na to, že spornou skutočnosťou v danom prípade je, že doplatok platu bol žalobkyni doplatený pred tým, ako Nález Ústavného súdu SR č.k. PL ÚS 99/2011

zo dňa 11.12.2013, zverejnený v Zbierke zákonov SR v čiastke 97/2014, nadobudol účinnosť, teda pred dňom 18.4.2014, teda za stavu, keď účinnosť zákona č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov SR v znení zákona č. 500/2010 Z.z. bola pozastavená, avšak v čase keď uvedený zákon nestratil účinnosť. Žalobkyňa si podľa vyjadrenia žalovaného v rade 1/ uplatňuje nárok na zaplatenie úrokov z omeškania od splatnosti mzdy určenej vo výplatnom termíne, preto je potrebné prejudiciálne rozhodnúť o tom, či sa dostal povinný subjekt (žalovaný v rade 1/ alebo 2/) do omeškania s doplatením rozdielu platu, keď rozdiel bol doplatený žalobkyni ešte pred tým, ako bol zákon č. 500/2010 Z.z. stratil v ust. § 2 ods. 2, § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4,8 a 9 zákona č. 120/1993 Z.z. účinnosť, teda či objektívne bolo možné zo strany povinného subjektu realizovať úhradu v čase, jednak kým nebola uznesením ústavného súdu pozastavená účinnosť daných ustanovení a následne po pozastavení účinnosti a potom po vydaní nálezu, jeho zverejnení a účinnosti. Pre rozhodnutie je potrebné sa vypořiadat' s piatimi fázami právneho stavu pri plnení platových povinností. Zdôraznil, že povinný subjekt sa nemohol dostať do omeškania skôr, ako bol nález Ústavného súdu SR zverejnený v Zbierke zákonov, pretože mu nevznikla povinnosť plniť, dokonca nemal ani možnosť plniť (doplatiť rozdiel v plate) a to ani pri najlepšej vôli a snahe, pretože bol platný zákon, ktorého účinnosť bola pozastavená avšak do rozhodnutia o súlade absentoval legislatívny rámec pre iné plnenie za obdobie, keď zákon 500/2010 Z.z. stratil v citovaných ustanoveniach účinnosť. Úroky z omeškania sú viazané na porušenie povinnosti plniť, teda na vznik omeškania následkom riadneho a včasného nesplnenia dlhu, v tomto prípade povinnosti zaplatiť plat. Žalovaný v rade 1/ vyplácal žalobkyni plat podľa platných a účinných právnych predpisov tak, ako žalovanému vyplýval na výplatu zákonný nárok. Je nevyhnutné si uvedomiť skutočnosť, že plat sudcu je stanovený zákonom (§ 65 zák. č. 385/2000 Z.z.), preto stanovenie omeškania za dobu pred tým, ako mohol právne žalovaný ako osobný úrad vyplatiť plat či doplatiť rozdiel a predseda súdu rozhodnúť o výške platu skôr, javí známky odškodnenia za prijatie právnej úpravy v rozpore so zákonom (náhrady škody za prijatie zákonnej úpravy v rozpore s Ústavou SR), za čo však žalovaný v rade 1/ nezodpovedá. Podľa názoru žalovaného v rade 1/ žalobkyňou uplatnený návrh vykazuje skôr znaky nesprávneho úradného postupu, avšak náhrada pre takýto prípad je podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. vylúčená, pretože za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady SR pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy SR a postup alebo výsledok postupu vlády SR pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy SR (prijímanie zákonov). V závere vyjadrenia žalovaný v rade 1/ uviedol, že sudca so súdom, kde vykonáva funkciu, nemá žiaden zmluvný vzťah, na súd je pridelený rozhodnutím Súdnej rady SR, za sudcu je menovaný Prezidentom SR a osobný úrad fakticky a právne vykonáva len prenesené povinnosti voči sudcovi ako orgán štátnej správy súdov, nejedná sa o výkon jeho právomocí. Predseda súdu síce rozhodol o výške platu, ale musel tak urobiť po zmene právnych predpisov bez toho, aby mal možnosť vlastnej úvahy pri aplikácii zákonnej úpravy bez akejkoľvek možnosti odchýlenia. Žalovaný v rade 1/ uviedol, že žalobkyni doplatil rozdiel v plate skôr, ako stratil pozastavený zákon účinnosť, dokonca skôr, ako bol nález zverejnený v zbierke zákonov, preto navrhuje, aby žalobu súdu voči žalovanému v rade 1/ zamietol.

9. Dňa 16.2.2018 doručila žalobkyňa súdu vyjadrenie (č.l. 95), v ktorom sa vyjadrila k vyjadreniu žalovaného v rade 1/. V uvedenom podaní žalobkyňa opakovane poukázala na ďalšie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bol v danom prípade Krajský súd v Žiline, ktorý vo svojich rozhodnutiach pod sp.zn. 11 CoPr/2/2016 a sp.zn. 9CoPr/9/2017 vyjadril totožný právny názor ako uplatňuje žalobkyňa v podanej žalobe.

10. Dňa 16.3.2018 doručil žalovaný v rade 2/ súdu súhlas so späťvzatím žaloby žalobcom voči žalovanému v rade 2/ a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní (č.l. 97).

11. Súd vo veci vytýčil pojednávanie dňa 26.3.2018, ktoré vykonal v neprítomnosti žalobcu, žalovaného v rade 1/ a žalovaného v rade 2/. Žalovaný v rade 1/ doručil dňa 2.2.2018 ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní, v ktorom som vzdal práva na verejné prejednanie veci a súhlasil s vykonávaním pojednávania a rozhodnutím v jeho neprítomnosti. V podaní doručenom súdu dňa 16.3.2018 žalovaný v rade 2/ ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní z dôvodu zachovania hospodárnosti konania a uviedol, že s ohľadom na späťvzatie žaloby voči žalovanému v rade 2/ nepovažujú svoju účasť na pojednávaní za nutnú.

12. Na pojednávaní dňa 26.3.2018 právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že sa pridržiava svojich písomných a ústnych vyjadrení a žiada, aby súd vyhovel žalobe v celom rozsahu a priznal žalobcovi

100 % náhradu trov konania. Zároveň opätovne uviedla, že žalobca berie žalobu voči žalovanému v rade 2/ späť.

13. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkaznými prostriedkami a zistil nasledovný skutkový stav:

14. V konaní bolo preukazné, že žalobkyňa si proti žalovaným v rade 1/ a 2/ uplatnila nárok na náhradu doplatku funkčného platu sudcu spolu so zákonným úrokom z omeškania za obdobie mesiacov január až júl 2011, ktorý jej bol znížený platovým dekrétom vypracovaným na základe prijatia novely zákona č. 120/1993 Z.z., a to ust. § 2 ods. 1, 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4,8,9 zákona národnej rady. Uvedená novela zákona účinná od 1.1.2011 bola predmetom preskúmania Ústavného súdu SR, ktorý na neverejnom zasadaní dňa 11.12.2013 rozhodol, že uvedené ustanovenia nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR. Predmetný nález ÚSSR bol v Zbierke zákonov uverejnený dňa 18.4.2014. Následne bol doplatok funkčného platu žalobkyni uhradený podľa vyjadrenia žalobkyne dňa 11.7.2014, čo žalovaný v rade 1/ vo svojich písomných vyjadreniach nenamietal, a tak mal súd za to, že v uvedený deň bol doplatok platu žalobkyni uhradený. Žalobkyňa tak svoju žalobu v tejto časti zobrala späť a trvala na priznaní úrokov z omeškania tak, ako to uviedla v žalobe a neskôr upravila v návrhu na pripustenie zmeny petitu žaloby, ktorému súd vyhovel a pripustil zmenu petitu žaloby uznesením Okresného súdu Žilina sp.zn. 25Cpr/7/2014-60 zo dňa 7.7.2015, zároveň súd v uvedenom uznesení konanie v časti o zaplatenie istiny v sume 2.384,39 Eur zastavil.

15. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), žalobca môže vziať žalobu späť.

16. Podľa § 145 ods. 1 a 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

17. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

18. S ohľadom na dispozitívny úkon žalobkyne v podaní doručenom súdu dňa 23.1.2018, t.j. späťvzatie žaloby voči žalovanému v rade 2/, súd zastavil konanie voči žalovanému v rade 2/. S uvedením späťvzatím a zastavením konania voči žalovanému v rade 2/ vyjadril súhlas aj žalovaný v rade 2/ v podaní doručenom súdu dňa 16.3.2018.

19. Vo výroku o nároku na náhradu trov konania medzi žalobcom a žalovaným v rade 2/ rozhodol súd podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Súd konštatuje procesné zavinenie na zastavení konania voči žalovanému v rade 2/ na strane žalobkyne, v dispozícii ktorej je označovať okruh strán sporu. V prípade nejednoznačnej (spornej) pasívnej legitímácie žalovaných, žalobkyňa zároveň znáša potenciálne riziko nesprávne označeného okruhu subjektov, ktoré sa môže premietnuť napr. do jej povinnosti hradiť trovy konania protistrane. O výške náhrady trov konania žalovaného v rade 2/ rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

20. Po dopltení funkčného platu žalobkyni zo strany žalovaného v rade 1/ a čiastočnom späťvzati žaloby v časti o zaplatenie istiny v sume 2.384,39 Eur z dôvodu dopltenia funkčného platu žalobkyne za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 (kedy bola na základe oznámenia o výške a zložení platu zo dňa 17.8.2011 zastavená výplata doterajšieho - zníženého platu) dňa 11.07.2014 ostal predmetom konania nárok na zákonný úrok z omeškania, ktorý si žalobkyňa uplatnila z celkovej sumy 2.384,39 Eur.

21. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené týmto zákonom. Za štát v týchto vzťahoch koná ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný predpis.

22. Podľa § 25 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov: Osobný úrad sudcu je súd, na ktorý bol sudca pridelený, preložený alebo dočasne pridelený podľa § 12a. Osobný úrad sudcu je ministerstvo, ak sudca prerušil výkon funkcie sudcu alebo ak je sudca poberateľom príplatku za výkon funkcie sudcu alebo pozostalý po sudcovi poberateľom príplatku k dôchodku pozostalých.

23. Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. ministerstvo vykonáva správu súdov ako ústredný orgán štátnej správy pre súdy.

24. Podľa § 65 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z.z. (5) za uspokojenie platových nárokov sudcu zodpovedá štát.

25. Podľa § 90 ods. 1 a 2 citovaného zákona: Osobný úrad sudcu je povinný vydať sudcovi doklad obsahujúci údaje o jednotlivých zložkách platu a o vykonaných zrážkach. Na jeho žiadosť je osobný úrad povinný umožniť mu nazrieť do podkladov, na ktorých základe sa plat vypočítal. V platových veciach rozhoduje predseda súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu.

26. Súd pred rozhodnutím vo veci samej prednostne vyhodnotil pasívnu vecnú legitímáciu v konaní v spojitosti s vyplatením platu sudcu a dospel k záveru, že pasívne vecne legitimovaným je žalovaný v rade 1/, a to v zmysle § 90 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z., teda súd, na ktorom sudca vykonáva funkciu, pričom o jeho platových pomeroch rozhoduje predseda daného súdu.

27. Po konštatovaní pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v rade 1/ súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu za obdobie od 1.1.2011 do jeho uhradenia, t.j. do 11.7.2014, tak ako uviedla v úprave petitu po čiastočnom späťvzati žaloby je oprávnený. Dôvodnosť predmetného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania totiž vyplýva z hmotnoprávných účinkov nálezu Ústavného súdu SR o nesúlade právneho predpisu s Ústavou SR, a to vo vzťahu k platovému nároku žalobkyne. V spojitosti s prejudiciálnym rozhodnutím o tom, či sa dostal žalovaný v rade 1/ do omeškania s doplatením platu, sa súd v konaní zaoberal otázkou účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vydaného v konaní o súlade právnych predpisov vo vzťahu k nárokom uplatňovaným v prebiehajúcich občianskych súdnych konaniach. S poukazom na citované rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky konštatoval, že v dôsledku vyslovenia nesúlady ust. § 2 ods. 1 v časti „znížený podľa odseku 2“, § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 Zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 99/2011 z 11.decembra 2013 vyhláseným v Zbierke zákonov pod č. 97/2014 dňa 18.04.2014, je nárok žalobkyne na doplatenie rozdielu vo výške funkčného platu, ktorý jej bol vyplácaný za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 na základe právnej úpravy, vo vzťahu ku ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil jej nesúlad s Ústavou Slovenskej republiky, oprávnený a za dané obdobie žalobkyňa má nárok na zaplatenie funkčného platu vo výške určenej podľa ust. § 67 Zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s ust. § 2 Zákona č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2010, pred spornou novelou vykonanou Zákonom č. 500/2010 Z.z. Uvedený doplatok bol žalobkyni vyplatený žalovaným v rade 1/ dňa 11.7.2014, čo žalovaný v rade 1/ v priebehu konania nespochybnil. Súd však poznamenáva, že sa nestotožňuje s názorom žalovaného v rade 1/ vo vyjadrení zo dňa 2.2.2018, v ktorom uviedol, že k doplateniu funkčného platu žalobkyne došlo pred tým, ako Nález Ústavného súdu SR č.k. PL.ÚS 99/2011 zo dňa 11.12.2013, zverejnený v Zbierke zákonov SR v čiastke 97/2014, nadobudol účinnosť, teda pred dňom 18.4.2014, teda za stavu, keď účinnosť zákona č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov SR v znení zákona č. 500/2010 Z.z. bola pozastavená, avšak v čase keď uvedený zákon nestratil účinnosť. Uvedený nález ÚS SR bol zverejnený dňa 18.4.2014, čím vyššie citované ustanovenia zákona č. 120/1993 Z.z. stratili účinnosť, avšak platnosť stratil až uplynutím 6 mesiacov od zverejnenia nálezu v Zbierke zákonov, t.j. 18.10.2014. V prípade konštatovania protiústavnosti zákona dáva Ústava SR Národnej rade SR lehotu šesť mesiacov od vyhlásenia Nálezu v Zbierke zákonov SR na zosúladenie takéhoto protiústavného zákona SR. Žalovaný v rade 1/ žalobkyni doplatil plat v medziobdobí, t.j. v čase, kedy bola pozastavená účinnosť predmetných ustanovení zákona, no nestratili platnosť (tú stratili až 18.10.2014). Plat však nebol doplatený žalobkyni ešte pred tým, ako bol samotný nález zverejnený v Zbierke zákonov SR, ako tvrdí žalovaný v rade 1/ (č.l. 92 a 94 spisu). Žalovaný v rade 1/ vo svojich písomných vyjadreniach neuviedol presný dátum, kedy bol plat žalobkyni doplatený,

tak má súd v zmysle § 151 ods. 1 CSP za to, že bol vyplatený dňa 11.7.2014, ako tvrdí žalobkyňa a rovnako vo výške tvrdenej žalobkyňou.

28. V súvislosti s posudzovaním účinkov nálezu ústavného súdu súd poznamenáva, že pri rozhodovaní vo veci nie je viazaný právnym názorom iných súdov toho istého stupňa či odvolacích súdov. Sudca pri rozhodovaní vo veci vychádza z platnej legislatívy a právnym názorom súdu vyššieho stupňa je viazaný iba v prípade, že je vyjadrený vo vzťahu ku konkrétnemu prejednávanej prípadu. Podobnosť iných konaní a rozhodnutí v prípade doplatkov funkčného platu sudcu je obdobnou situáciou. Strana žaloby do pozornosti súdu v priebehu konania dávala také rozhodnutia iných súdov prvého či druhého stupňa, ktoré žalobe sudcov vyhovel. Nakoľko je rozhodovacia prax v skutkovo a právne obdobných prípadoch rozmanitá a mnohokrát diametrálne odlišná, je potrebné, aby sa všeobecný súd (sudca) argumentačne vyrovnal s prostriedkami procesnej obrany a procesného útoku v každom jednotlivom konaní (nie však s rozhodnutiami iných súdov). Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. V tomto ustanovení sú vymedzené pramene práva, ktoré je povinný sudca rešpektovať. Všeobecne záväzné sú aj rozhodnutia Ústavného súdu SR vydané v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 6 Ústavy SR. Okrem takto vymenovaných prameňov práva je sudca pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný aj právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutým v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR na základe návrhu súdu a právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu. Ústavný súd vo svojej judikatúre (sp.zn. III ÚS 192/2006 z 3.11.2006) konštatuje, že súčasťou princípu právnej istoty je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované, pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania. Ďalej podľa názoru ústavného súdu za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť. Súdné rozhodnutie (judikát) v podmienkach slovenského právneho poriadku nie je prameňom práva, je len zdrojom argumentačnej sily pre zabezpečenie ústavne súladnej aplikácie a interpretácie právnych noriem. Na základe uvedeného nie je povinnosťou všeobecného súdu vyjadriť sa ku každému predloženému rozhodnutiu súdu rovnakého či vyššieho stupňa, ktoré v konaní predkladá tá-ktorá strana sporu. Dôležitým pre rozhodnutie vo veci je sa skutkovo a právne vysporiadať s argumentmi, ktoré odôvodňujú rozhodnutie súdu v danej veci.

29. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov SR (ďalej aj len „Zákon č. 120/1993 Z.z.“) v znení účinnom do 31.12.2010, poslanci Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len "poslanec") patrí plat vo výške 3-násobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, zaokrúhlenej nahor na celé euro (ďalej len "plat poslanca"), začínajúc prvým dňom mesiaca, v ktorom zložil Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len "ústava") predpísaný sľub. 1) Ak mandát poslanca vykonával najmenej päť mesiacov, patrí mu plat ešte päť mesiacov po tom, keď došlo k zániku jeho poslaneckého mandátu; toto ustanovenie sa nevzťahuje na poslanca, ktorý bol zvolený za poslanca v nasledujúcom volebnom období, a na poslanca, ktorý bezprostredne po zániku mandátu začal vykonávať inú funkciu ústavného činiteľa Slovenskej republiky podľa § 1 alebo ktorý bol zvolený do Európskeho parlamentu. Ak poslanec vykonával mandát ako náhradník, patrí mu nárok podľa druhej vety len raz počas toho istého volebného obdobia.

30. Podľa ustanovenia § 2 Zákona č. 120/1993 Z.z. v znení zákona č. 500/2010 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a o zmene zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príslušiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „Zákon č. 500/2010 Z.z.“) účinného od 1.1.2011:

(1) Poslanci Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len "poslanec") patrí plat vo výške trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok znížený podľa odseku 2, zaokrúhlený nahor na celé euro (ďalej len "plat poslanca"), začínajúc dňom, v ktorom zložil Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len "ústava") predpísaný sľub. 1) V závislosti od času výkonu poslaneckému mandátu patrí po zániku poslaneckého mandátu poslancovi ešte plat počas dvoch mesiacov, ak vykonával mandát poslanca menej ako päť rokov, alebo troch mesiacov, ak vykonával mandát poslanca aspoň päť rokov; toto ustanovenie sa

nevzťahuje na poslanca, ktorý bol zvolený za poslanca v nasledujúcom volebnom období, a na poslanca, ktorý bezprostredne po zániku mandátu začal vykonávať inú funkciu ústavného činiteľa Slovenskej republiky podľa § 1 alebo ktorý bol zvolený do Európskeho parlamentu, alebo začal vykonávať funkciu podľa osobitného predpisu. 1aa) Ak poslanec vykonával mandát ako náhradník, patrí mu nárok podľa druhej vety len raz počas toho istého volebného obdobia.

(2) Zníženie podľa odseku 1 sa rovná

a) 0,15 násobku trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, ak podiel schodku rozpočtu verejnej správy Slovenskej republiky a hrubého domáceho produktu Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, zverejneného Európskou komisiou (Eurostatom) v apríli kalendárneho roka, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, 1a) je rovný alebo vyšší ako 0,07,

b) 0,1 násobku trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, ak podiel schodku rozpočtu verejnej správy Slovenskej republiky a hrubého domáceho produktu Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, zverejneného Európskou komisiou (Eurostatom) v apríli kalendárneho roka, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, je rovný alebo vyšší ako 0,05 a nižší ako 0,07,

c) 0,05 násobku trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, ak podiel schodku rozpočtu verejnej správy Slovenskej republiky a hrubého domáceho produktu Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, zverejneného Európskou komisiou (Eurostatom) v apríli kalendárneho roka, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, je rovný alebo vyšší ako 0,03 a nižší ako 0,05.

(3) Peňažné nároky podľa odseku 1, ak k zániku mandátu došlo smrťou poslanca, sa vyplatia postupne priamo jeho manželke, deťom a rodičom, ak s ním žili v čase jeho smrti v spoločnej domácnosti; predmetom dedičstva sa stávajú, ak niet týchto osôb.

1) Čl. 75 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

1a) Čl. 14 nariadenia Rady (ES) č. 479/2009 z 25. mája 2009 o uplatňovaní Protokolu o postupe pri nadmernom schodku, ktorý tvorí prílohu Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (Ú.v. EÚ L 145, 10.6.2009) v platnom znení.

1aa) § 6 ods. 3 písm. b) zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

31. Podľa ustanovenia § 29g Zákona č. 120/1993 Z.z. Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. januára 2011,

(1) V roku 2011 zníženie podľa § 2 ods. 2 je 15%.

(2) V roku 2011 patrí mesačne prezidentovi plat vo výške 4-násobku platu poslanca.

(3) V roku 2011 patrí mesačne členovi vlády plat vo výške 1,5-násobku platu poslanca zníženého ešte o 5%.

(4) V roku 2011 patrí mesačne sudcovi ústavného súdu plat vo výške 1,3-násobku platu poslanca zvýšeného o 5%.

(5) V roku 2011 patrí mesačne predsedovi kontrolného úradu plat vo výške 1,5-násobku platu poslanca zvýšeného o 5%.

(6) V roku 2011 patrí mesačne podpredsedovi kontrolného úradu plat vo výške 1,3-násobku platu poslanca zvýšeného o 5%.

(7) V roku 2011 patrí mesačne generálnemu prokurátorovi plat vo výške 1,3-násobku platu poslanca zvýšeného o 5%.

(8) V roku 2011 je priemerným platom sudcu plat poslanca zvýšený o 5%.

(9) V roku 2011 je základným platom sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a sudcu Špecializovaného trestného súdu 13) plat vo výške 1,3-násobku platu poslanca zvýšeného o 5%.

(10) V roku 2011 patrí štátnemu zamestnancovi vo verejnej funkcii v služobnom úrade, ktorým je ministerstvo, 12) okrem veľvyslanca, a vedúcemu ostatného ústredného orgánu štátnej správy 14) funkčný plat vo výške platu poslanca zníženého ešte o 5%.

(11) V roku 2011 sú platové pomery verejného ochrancu práv, paušálne náhrady a náhrady ďalších výdavkov súvisiacich s vykonávaním tejto funkcie rovnaké ako platové pomery, paušálne náhrady a

náhrady ďalších výdavkov poslanca národnej rady vo funkcii podpredsedu národnej rady, pričom plat verejného ochrancu práv sa zvýši o 5%.

12) § 83 ods. 4 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

13) § 66 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

14) Napríklad § 71a zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 83 ods. 4 zákona č. 400/2009 Z.z.

32. Podľa ustanovenia § 41 ods. 1 a 2 Zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „Zákon č. 38/1993 Z.z.“):

(1) Ústavný súd rozhoduje vo veci samej nálehom. Nález sa doručuje účastníkom konania. Predseda Ústavného súdu môže rozhodnúť, že nález sa doručí aj ďalším osobám.

(2) Nález, ktorým sa zistil nesúlad právnych predpisov s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, 9) vyhlási sa spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Nález je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov.

33. Podľa ustanovenia § 41a Zákona č. 38/1993 Z.z.:

(1) Právny predpis, jeho časti alebo niektoré jeho ustanovenia strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov.

(2) Orgán, ktorý je povinný uviesť právny predpis do súladu v zmysle čl. 125 ods. 3 Ústavy, je viazaný právnym názorom vysloveným v náleze Ústavného súdu.

(3) Stratou účinnosti, prípadne platnosti právnych predpisov na základe nálezu Ústavného súdu sa neobnovuje platnosť právnych predpisov nimi zrušených; ak však išlo len o ich zmenu alebo o doplnenie, platí skorší právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením.

34. Podľa ustanovenia § 41b ods. 2 Zákona č. 38/1993 Z.z.: Ostatné právoplatné rozhodnutia vydané v civilnom procese alebo správnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

35. Podľa ustanovenia § 65 ods. 1, 2 a 4 Zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „Zákon č. 385/2000 Z.z.“) v znení účinnom od 1.1.2011 do 26.7.2011:

(1) Sudcovi patrí za podmienok ustanovených týmto zákonom

a) základný plat sudcu,

b) príplatok

1. funkčný,

2. počas dočasného pridelenia,

3. za vedenie justičného čakateľa (účinné do 30.4.2011),

4. za pohotovosť,

5. osobitný,

c) plat za výkon funkcie sudcu nadčas,

d) ďalší plat,

e) vyrovnanie platu,

f) odmena (účinné do 30.4.2011).

(2) Sudcovi patria náhrady nákladov a iné hmotné výhody, ak tak ustanovuje zákon.

(4) Za uspokojenie platových nárokov sudcu zodpovedá štát.

36. S odkazom na citované zákonné ustanovenia § 41 ods. 1, § 41a ods. 2 a 3 Zákona č. 38/1993 Z.z., ju nutné konštatovať, že ku dňu 18.10.2014 stratili platnosť ustanovenia Zákona č. 500/2010 Z.z., ktorými bol zmenený Zákon č. 120/1993 Z.z. vo vzťahu k platom sudcov, a na základe ktorých žalobkyni s účinnosťou od 01.01.2011 bol znížený plat v zmysle v žalobe uvedených oznámení o výške a zložení funkčného platu. Pri posudzovaní hmotno-právnych účinkov vyššie uvádzaného Nálezu Ústavného súdu (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 99/2011 z 11.12.2013) súd vychádzal zo zjednocujúceho uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006, zo záverov ktorého vyplýva, že Ústava SR a Zákon Národnej rady SR č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej

republiky a o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov rozdeľujú problematiku hmotno-právnych účinkov Nálezu Ústavného súdu o súlade právnych predpisov na dve skupiny. Ide predovšetkým o prípady, ktoré boli do momentu uverejnenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov už právoplatne ukončené (judikované) a o prípady, ktoré vo chvíli uverejnenia Nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne ukončené neboli. Hoci Ústava a Zákon o Ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotno-právnych účinkoch nálezu a o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k jednoznačnému záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotno-právne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením Nálezu, potom a fortiori musí to tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia Nálezu o nesúlade. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. Podľa názoru Ústavného súdu, dňom márneho uplynutia lehoty podľa § 125 ods. 3 tretej vety Ústavy SR, stratilo napadnuté ustanovenie zákona platnosť ex tunc, to znamená, bolo anulované od počiatku, a inými slovami, sa na toto ustanovenie zákona hľadí akoby nikdy nebolo platné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. O takýto výklad potom možno opierať nárok žalobkyne na zaplatenie doplatku funkčného platu za podmienok, ktoré existovali pred prijatím novelizácie Zákona č. 120/1993 Z.z. Zákom č. 500/2010, ktorý zmenil a doplnil Zákon č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a zmenil Zákon č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich.

37. Účinky nálezu Ústavného SR v danom prípade je potrebné aplikovať na rozhodnutie o nároku o priznaní úrokov z omeškania z dopltenia funkčného platu, ktoré sa stali predmetom konania po čiastočnom späťvzati žaloby a dopltení funkčného platu žalobkyne za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 (kedy bola na základe oznámenia o výške a zložení platu zo dňa 17.8.2011 zastavená výplata doterajšieho - zníženého platu). Žalobkyňa žiadala priznať úrok z omeškania z celkovej sumy vo výške 2.384,39 Eur. Uvedená suma v priebehu konania nebola žalovaným v rade 1/ ani žalovaným v rade 2/ spochybnená, a tak má súd za to, že suma 2.384,39 Eur je reálnym doplatkom k platu žalobkyne za obdobie mesiacov január až júl 2011.

38. Podľa § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. na osobitný vzťah sudcu sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, 33) ak tento zákon neustanovuje inak.

39. Podľa ustanovenia § 1 ods. 4 Zákonníka práce č. 311/2011 Z.z. v znení účinnom v období od 1.1.2011 do 25.7.2011, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na tieto právne vzťahy všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

40. Podľa ustanovenia § 1 ods. 4 Zákonníka práce č. 311/2011 Z.z. v znení neskorších predpisov, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

41. Podľa ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb., príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

42. Podľa ust. § 517 ods. 1 zákon č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len "OZ") dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

43. Podľa ust. § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

44. Podľa ustanovenia § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.1.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

45. Podľa § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

46. Zodpovedanie otázky hmotnoprávných účinkov nálezu ústavného súdu má význam pre posúdenie nároku žalobkyne na zaplatenie úroku z omeškania, konkrétne pre posúdenie začiatku omeškania. Žalovanému v rade 1/ sa obnovili povinnosti, ktoré mal pred účinnosťou zákona č. 500/2010 Z.z., ktorého ustanovenia stratili platnosť k 18.10.2014, od počiatku. Žalovaný v rade 1/ bol preto povinný žalobkyni vyplatiť plat zodpovedajúci § 66 a nasledovne zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 zákona č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2010, t.j. v plnej výške, v určenom výplatnom termíne neústavne zníženého funkčného platu. Ak tak žalovaný v rade 1/ v stanovenom výplatnom termíne neurobil, dostal sa do omeškania s vyplatením platu žalobkyni. Preto žalobkyni patrí úrok z omeškania dňom nasledujúcim po výplatnom termíne, a nie až od dňa nasledujúceho po dni zverejnenia nálezu ÚS SR v Zbierke zákonov SR. Nárok na zákonný úrok z omeškania v prípade omeškania s platením platu sudcu vyplýva z ust. § 150 ods. 1 Zákona č. 385/2000 Z.z., v zmysle ktorého na osobitný vzťah sudcu (§ 25 ods. 1 Zákona č. 385/2000 Z.z.) sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom poznámka pod čiarou č. 33 odkazuje na Zákonník práce v znení neskorších predpisov. V zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z., pokiaľ tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa ods. 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý odkaz je potrebné aplikovať aj na osobitný vzťah sudcu, na ktorý sa v zmysle § 150 ods. 1 Zákona č. 385/2000 Z.z. primerane použijú ustanovenia Zákonníka práce. Následne tak možno aplikovať ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka definujúce príslušenstvo pohľadávky, v spojení s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pri omeškaní s plnením peňažného dlhu vzniká veriteľovi právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania, ktorých výšku ustanovuje vykonávací predpis, a to Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Pokiaľ vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému nároku na doplatenie platu sudcu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 bola konštatovaná pasívna vecná legitímácia žalovaného v rade 1/, je nevyhnutné konštatovať pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v rade 1/ aj na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka predstavujú príslušenstvo pohľadávky (platového nároku sudcu). Vzhľadom na uvedené skutočnosti neobstojí ani tvrdenie žalovaného v rade 1/, že žalobkyňou uplatnený návrh svojím charakterom predstavuje skôr paušalizovanú náhradu škody a uvedené prijatie zákona v rozpore s ústavou SR vykazuje skôr znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko súd v danom prípade konštatoval, že sa žalovaný v rade 1/ dostal do omeškania s vyplatením platu žalobkyni v plnej výške.

47. Žalobkyňa si uplatnila nárok na priznanie úroku z omeškania dňom nasledujúcim po splatnosti platu sudcu v zmysle § 87 Zákona č. 385/2000 Z.z. Súd preto zohľadniac účinky nálezu Ústavného súdu SR ex tunc priznal žalobkyni nárok na úroky z omeškania za jednotlivé obdobia tak, že žalovaného v rade 1/ zaviazal, aby žalobkyni zaplatil úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 315,69 Eur od 16.02.2011 do 11.07.2014, vo výške 9% ročne zo sumy 300,41 Eur od 16.03.2011 do 11.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 301,51 Eur od 16.04.2011 do 11.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 314,81 Eur od 16.05.2011 do 11.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 570,52 Eur od 16.06.2011 do 11.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 287,29 Eur od 16.07.2011 do 11.07.2014 a vo výške 9 % ročne zo sumy 294,16 Eur od 16.08.2011 do 11.07.2014. Žalobkyni tak súd priznal nárok na úrok z omeškania od prvého dňa nasledujúceho po splatnosti platu sudcu v zmysle § 87 zákona č. 385/2000 Z.z. až do zaplatenia doplatku funkčného platu, t.j. do 11.7.2014. Súd žalobkyni priznal nárok na úrok z omeškania vo výške, ktorá je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (prvýkrát od 16.2.2011), pričom s výplatou doplatku bol žalovaný v rade 1/ v omeškaní do 11.07.2014, kedy bol doplatok k platu žalobkyni vyplatený. Nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola k prvému dňu omeškania vo výške 1%, súd priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 9 % ročne z uvedených súm, a to aj za nasledujúce obdobia, a to podľa § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

48. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

49. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

50. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

51. Podľa § 256 ods. 1 CSP,) ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

52. Súd na základe späťvzatia žaloby žalobkyňou v časti o zaplatenie istiny 2.384,39 Eur, konanie v tejto časti zastavil. V danom prípade však procesne zavinil zastavenie konania žalovaný v rade 1/, ktorý vyplatil žalovanú istinu po podaní žaloby, a tak má v zmysle § 256 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania protistrana, t.j. žalobkyňa.

53. Rovnako súd postupoval pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vo zvyšnej časti žaloby, t.j. nároku na zaplatenie úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu žalobkyne, ktoré žalobkyňa žiadala zaplatiť z celej požadovanej istiny, t.j. spolu zo sumy 2.384,39 Eur. Nakoľko protistrana doplatok v uvedenej sume nespochybnila, súd má za to, že žalobkyňa má nárok na úrok z omeškania z jednotlivých súm tak, ako uviedla žalobkyňa v žalobe a následne v úprave petitu žaloby.

54. V závere súd konštatuje, že žalobe žalobkyne vyhovel v celom rozsahu, a preto v zmysle § 255 ods. 1 CSP patrí žalobkyni voči žalovanému v rade 1/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodnutie o výške trov vydá súdny úradník. Súd pre úplnosť poznamenáva, že pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal zo zásady úspechu v konaní, t.j. v súlade s ustanovením § 255 CSP. Rozhodovanie o trovách konania v zmysle ustanovenia § 257 CSP, t.j. pri zohľadnení dôvodov hodných osobitného zreteľa, v danom prípade neprichádza do úvahy, nakoľko ustanovenie § 257 CSP má na zreteli osobitné prípady, kedy súd neprizná žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania, a to najmä v prípadoch so sociálnym aspektom, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Žalovaný v rade 1/ svoje stanovisko k veci prezentoval vo vyjadrení k žalobe zo 10.3.2014, kedy poukázal na to, že bol povinný postupovať v zmysle danej právnej úpravy účinnej v rozhodnej dobe, avšak nezavinil začatie konania, pretože nemohol ovplyvniť danú situáciu a žiadal o trovách rozhodnúť v zmysle § 150 O.s.p. (v súčasnosti § 257 CSP). Súd v danom prípade dospel k záveru, že uvedené skutočnosti nezakladajú také okolnosti prejednávanej veci, ktoré by bolo namieste vyhodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd výnimočne žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. Ani povaha subjektov prejednávanej veci bez ďalšieho dôvodu hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočnú aplikáciu ust. § 257 CSP nezakladá. Po doplatení funkčného platu žalobkyni, žalovaný v rade 1/ naďalej jej nárok na úroky z omeškania neuznával a v tejto časti jej nárok dobrovoľne neuhradil. Nemožno tak v okolnostiach prejednávanej veci konštatovať dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd žalobkyni voči žalovanému v rade 1/ náhradu trov konania nepriznal. V závere súd konštatuje, že pri rozhodovaní o trovách konania súd musí vychádzať prioritne zo zásady úspechu v konaní a iba vo výnimočných prípadoch aplikovať § 257 CSP, čo v danom prípade nevzhliadol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov

s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 Civilného sporového poriadku). V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).